Ένας αγκώνας ίσαμε μια αγγελική φτερούγα

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 9 Φεβρουαρίου, 2023

Μ’ αγαπάς;

- Πολύ!

- Δώσ’ μου ένα φιλάκι!

Το εφτάχρονο κοριτσάκι έγειρε και φίλησε απαλά στο μέτωπο το μικρό της αδελφό. Ύστερα σαν μικρή μαμά έσυρε στοργικά τα σκεπάσματα ως το λαιμό και του

ψιθύρισε στ’ αυτί:

- Σ’ αγαπώ! Καληνύχτα!

Έσβησε το φως, σκεπάστηκε με τις κουβέρτες κι έγειραν και τα δυο στην αγκαλιά του Μορφέα. Όχι παραπάνω από έξι ώρες. Λίγο πριν από το ξημέρωμα ξύπνησαν από τον υπόκωφο θόρυβο. Ύστερα ήρθε το ταρακούνημα. Τόσο δυνατό, που η μικρή καρδούλα της κόντευε να δραπετεύσει από τα μέσα της.

Δίχως να το σκεφτεί, όρμηξε δίπλα στο κρεβάτι του μικρού. Εκείνο δεν έβγαζε άχνα. Η φωνή του στάθηκε κόμπος στο λαιμό κι αρνιόταν να βγει.

Κουνήθηκαν κάμποσο και πριν προλάβει να σταματήσει ο χορός των Ρίχτερ η μεγάλη πολυώροφη πολυκατοικία έγειρε, έγειρε και άγγιξε το χώμα. Τώρα πάτωμα και ταβάνι είχαν σμίξει επικίνδυνα. Και τα δυο παιδιά βρέθηκαν ανάμεσα σε τόνους μπετόν και σε ατέλειωτα κυβικά από χώμα και σκόνη.

Δεν μπορούσε να δει τι γινόταν. Μόνο άκουγε ουρλιαχτά και φωνές για βοήθεια. Ούτε μπορούσε να κουνηθεί. Αχ και να γινόταν να μπορούσε να συρθεί λιγουλάκι και να βγει από τα χαλάσματα. Το μικρό ανοιγόκλεισε τα μάτια του και της ψιθύρισε:

- Φοβάμαι!

- Δεν σ’ αφήνω! Μην φοβάσαι!

- Κρυώνω!

- Θα σε ζεστάνω εγώ.

Άπλωσε το κορμάκι της κατά τη μεριά του. Δεν κατάφερε μήτε μια σπιθαμή να μετακινηθεί.

- Φοβάμαι, σου λέω! ξανάπε το μικρό.

Άπλωσε το δεξί χεράκι της.

- Να! Έχω το χέρι μου από πάνω σου! Δεν θα σ’ αφήσω να πάθεις τίποτα!

Ακούμπησε τον αγκώνα της στο μέτωπο του μικρού και το άφησε εκεί να τον ζεσταίνει και να τον … προστατεύει.

Πέρασαν έτσι, μια, δυο, τρεις, πέντε, δέκα, δεκαπέντε ώρες.

Άλλοτε τέντωνε τα αυτιά της μήπως ακούσει ανάμεσα στα βογγητά και τις κραυγές κάτι που θα της έδινε ελπίδα, τη φωνή κάποιου που θα τους έσωζε.

Άλλοτε απόκαμε κι αποκοιμιόταν ανάλαφρα. Κι ονειρευόταν πως ήταν ξανά στο ζεστό σπίτι τους, αγκαλιά με το μικρό της αδελφό …

Μια δυνατή αντρική φωνή την έκανε να ανοίξει διάπλατα τα μάτια και να τεντώσει τα αυτιά.

Είχαν περάσει δεκαεφτά ώρες κάτω από τα χαλάσματα.

- Είσαι καλά; τη ρώτησε ο διασώστης.

- Ναι, του έκανε νόημα.

- Θα σου φέρω παιχνίδια, της είπε εκείνος ενθαρρυντικά.

- Δε θέλω παιχνίδια! Θέλω να μας βγάλετε από δω.

- Έλα, γύρισε και είπε ο άντρας στο συνάδελφό του. Έλα να μετακινήσουμε τούτο το κομμάτι της πλάκας.

Εκείνος δεν αποκρίθηκε. Μόνο έβγαλε γρήγορα το κινητό από την τσέπη του.

- Τι κάνεις εκεί; φώναξε ο πρώτος. Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο!

- Στάσου ένα λεπτό! Δεν θέλω να τη χάσω!

- Ποια; ρώτησε με εμφανή εκνευρισμό ο πρώτος.

- Την φτερούγα, αποκρίθηκε εκείνος και μόλις ακούστηκε το κλικ βιάστηκε να ξαναβάλει το κινητό στην τσέπη του μπουφάν.

Όταν πια τα δυο παιδιά μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο, η φωτογραφία ταξίδεψε σ’ όλη τη γη, ώσπου έφτασε στα χέρια του Mohamad Safa, εκπροσώπου του ΟΗΕ. Κι εκείνος τη μοιράστηκε με εκατοντάδες χιλιάδες ακόλουθούς του. Ήταν η φωτογραφία **του αγκώνα ενός εφτάχρονου κοριτσιού που ’χε δύναμη ίσαμε μια αγγελική φτερούγα.**

(Συρία, 7 Φεβρουαρίου 2023)

Υπ.

(Πηγή: anastasiosk.blogspot.com*)*